

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

החובה והזכות בחזרת דא"ח

יש לנו רבי גדול ובשליחותו אנו באים!

אדמו"ר מהר"ש – על החוטם שלך!... ו"מדה טובה מרובה" – שכלל שיתחבא, יכירו ויזהו שהוא "ליובאוויטשער".

והאמת היא שלא היו מגרשים אותו בגלל היותו "ליובאוויטשער" – שהרי "כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעין" – כי אם, בגלל שהחיצוניות שלו אינה מתאימה עם הפנימיות שהכניסו בו ("די פנימיות וואס מ'האט אין אים אריינגעלייגט"), ובהתאם לכך אומרים לו גם טעם שאינו אמיתי ("א פאלשן טעם"), שמגרשים אותו בגלל היותו "ליובאוויטשער".

צריכים לומר את האמת, שבאים בשליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולדבר עם "ברייטקייט", ולא להתפעל מאף אחד, וע"ד המשל (המובא בחסידות) מחכם גדול שאלה שאינם חכמים אינם נחשבים בעיניו כלל... – צריכים אמנם להזהר שלא לפגוע באף אחד ("ניט אפרייסן יענעם דעם נאז"), ו"דברי חכמים בנחת נשמעים", אבל, ביחד עם זה, צריכים ללכת עם "ברייטקייט", ולא להתפעל מאף אחד.

(משיחת כ"ו אלול תש"י)

בנוגע להליכה לבתי כנסיות – הי' הסדר בזמנים הקודמים שכאשר היו שואלים בבית-הכנסת מניין אתם, היו משיבים: מדאקשיץ וכדומה, כי, היו פוחדים לומר שבאים מליובאוויטש שמא יגרשו אותם... אבל כיום, נמצאים בזמן שלא צריכים להתפעל, אלא צריכים לדבר גלויות: הי' לנו ויש לנו רבי גדול, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובשליחותו אנו באים!

האמת היא שאי אפשר להסתיר את עובדת היותו "ליובאוויטשער". גם אם יתלבש כמנהג המדינה בכל ההידורים (להקפיד שצבע הגרביים יהי זהה לצבע העניבה, ליטול סיגר בפיו, ולדבר אנגלית רהוטה, וכיו"ב) – יכירוהו ויזהוהו כ"ליובאוויטשער"... ובמילא, מוטב לומר מלכתחילה את האמת. – אדמו"ר מהר"ש אמר פעם לא' המשכילים שהקניטו ("ער האָט זיך צו אים געטשעפעט") עד שאדמו"ר מהר"ש אמר לו "אָ שאַרפן וואַרט", והמשכיל שאלו: מניין לך, והשיב לו אדמו"ר מהר"ש: כאשר מכניסים ילד יהודי בבריתו של אברהם אבינו ומסירים ממנו הערלה, ישנם כאלה שמדביקים להם את הערלה על החוטם ("דעם שטיקל לייגט מען זיי אויפן נאָז"), וכך הכרתי – סיים

מתורת רבותינו נשיאנו

מוכרחים לעשות בפועל

ועד"ז בנוגע לעניננו: יכול הוא לישיב בד' אמותיו ולחשוב אודות התקשרותו אל הרבי, ונכונותו לילך במס"נ למלא שליחותו של הרבי, ולשלימות הענין יוסיף ויציר לעצמו כל פרטי הנסיעה: כאן אינו יכול להשיג חלב ישראל, כאן לא מקבלים אותו בסבר פנים יפות, וכאן לועגים למראהו של בחור ישיבה עם זקן ופיאות וכו' – שאז יסיים את ה"נסיעה" (בציור המחשבה) במשך זמן קצר ביותר, חצי שעה או שעה – בהתאם לטיב חוש הציור,

[ושתי אופנים בזה: מי שחוש הציור שלו טוב יותר – יעשה זאת במחצית השעה; או להיפך, מי שחוש הציור שלו טוב יותר – יעמיק ויפליג בציור המחשבה שעה שלימה, ומי שחוש הציור שלו מפותח ביותר ("ער האט גאר אַ גוטן חוש הציור") – יעמיק ויפליג בציור המחשבה עד שיתעלף...], אבל, בשביל להשיג את ה"סחורה" – מוכרחים לנסוע ולמלא את השליחות בפועל ממש!

צריכים לנסוע, איפוא, ולמלא את השליחות בפועל ממש, ולא יועיל לאף א' להתטען ("זיך אויס'טענה'ן") עם הרב חדקוב... או עם עצמו, שבגלל סיבות שונות אין ביכלתו לנסוע, שכן, מכל הטענות למיניהם, לא ישיג את ה"סחורה"; כדי להשיג את ה"סחורה" – בהכרח לנסוע בפועל ממש, ולעסוק בהחזקת היהדות, לעורר יהודים אודות קיום התומ"צ.

ולהוסיף, שחובת ההתעסקות בהחזקת היהדות מוטלת לא רק על תלמידי הישיבות ובני תורה, אלא גם על בעלי עסק (כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז) – תלמידי הישיבות לפי ענינם, ובעלי עסק לפי ענינם; וע"י התעסקותם בהחזקת היהדות לפעול על הזולת, יתוסף אצלם עילוי גדול יותר – תלמידי הישיבות לפי ענינם, ובעלי עסק לפי ענינם.

[משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, תשי"א]

לראות את הרבי

בנוגע לפועל: מאחר שתלמידי הישיבות יתרונם בשני דברים: (א) יש להם מה לתת, כיון שנמצאים בד' אמות של תורה (ב) יש להם סגולת המרץ, שכן הוא טבע בני הנעורים, שלכן נקראים בשם "עלם מלשון כח - כדאי ונכון שילכו בראש השנה לבתי כנסיות כדי לעורר את בני ישראל.

וכיון שראש השנה הוא שני ימים, ולכל אחד מהם מעלתו המיוחדת: ביום ראשון של ראש השנה "דינא קשיא", ביום שני "דינא רפיא", יום ראשון מדאוריתא, ויום שני מדרבנן, ומאחר שחמורים דברי סופרים, יש לכל יום יתרון על משנהו, ומשלימים זה את זה, עד שנעשים "יומא אריכתא: - צריכים לילך להבתי כנסיות בשני הימים.

עלול מישהו לטעון: כיון שיש לי חשבון מסובך של כל השנה, איני יודע מה נובע מן היצר הטוב ומה מן היצר הרע, ועתה ניתנו לי ארבעים ימי רצון כדי שאוכל לחשב את חשבוני - כיצד אוכל להקדיש זמני זה לאחרים? והמענה לזה: "איש לרעהו ומתנות לאביונים" - שגם "מתנות לאביונים" הם "איש לרעהו", ועל ידי שילך לעורר את חבריו - יתוסף לו גם הוא.

כל אחד מאתנו רוצה לראות את הרבי, כ"ק מו"ח אדמו"ר, כדי שיפתור את שאלותיו, שהרי לכל אחד ואחד ישנם שאלות (גם מי שאינו יודע שיש לו שאלות), וכדי לפתור אותם צריך לראות את הרבי. והעצה לזה - ההליכה בראש השנה

לבתי כנסיות לעורר את בני ישראל, נשמות בגופים, שבזה מקיים רצונו של הרבי, ועל ידי זה יזכה שהרבי יפתור את שאלותיו באופן של נשמה בגוף.

[משיחת כ"ז אלול תש"י]

לזכות ר' יהונתן בן נעמי שיחי' לרפואה שלימה וקרובה

לעילוי נשמת
המשפיע ר' שלמה
חיים בן ר' יום טוב

לזכות התמים
מנחם מענדל
שיחי' בן חנה

לזכות הוד כ"ק אדמו"ר
לזכות ר' אברהם בן
יענטע שיחי' לרפואה
שלימה וקרובה
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר

סיפורים על חזרת דא"ח

קבלת עול משנה את המהות!

כמידי שנה בשנה, בב' הימים של ראש השנה, התמימים ואנ"ש ב'סעוון סעוונטי' יוצאים לתהלכה ל'בורו פארק' על מנת לחזור חסידות בבתי כנסת. מבחינתם זו ממש מסירות נפש. לא קל להפסיד כמה תפילות עם הרבי, במיוחד בר"ה, אבל כשהרבי מבקש אף תמים לא נשאר מאחור. כולם מגויסים להשלים את תכלית הבריאה - המלכת הקב"ה בעולם ע"י מלך המשיח - באמצעות מבצע כפול של חזרת חסידות ותקיעת שופר וכמובן שזוכים לראות הצלחה מרובה בכל מקום אליו מגיעים. בראש השנה דאשתקד, באחד מהימים, כשהתמימים חזרו ל - 770 בדרך שונה מהרגיל, פגשו בדרך בית כנסת שמעולם לא הכירו. אחד התמימים בשם שלום דובער ל. מספר: "ניגשתי לכניסה אך לאכזבתי גיליתי שהמתפללים כבר החלו לצאת. חשבתי לעצמי אולי יש עדיין בתוך בית הכנסת אנשים שאוכל לחזור בפניהם חסידות, ניגשתי לראשון שנקרה בדרכי וסיפרתי לו שהגעתי בשליחות הרבי לחזור חסידות. אך הלה פטר אותי בתנועת יד והוסיף שבשעה 23:00, בעוד מספר שעות, יתקיים טיש, ואם ברצוני לדבר שאגיע לשם.

בינתיים, הרחבה הצמודה לבית כנסת החלה להתמלא, החלטתי לנצל את המעמד. ובלי להתבלבל, התחלתי לחזור בקול רם על תוכן מאמר של הרבי - ד"ה שיר המעלות ממעמקים - תשמ"ח. השתדלתי לדבר מהלב כמו שהרבי ביקש - שצריך לעורר את בני ישראל - וב"ה הצלחתי. האנשים, כמובן, מאוד הופתעו מהמחזה הבלתי שיגרתי בעליל. הם נעצרו לשמוע את המאמר והאזינו מרותקים לדברים. לצופה מן הצד, נראה היה כאילו האנשים מסומרים למקומותיהם ואינם יכולים לזוז כביכול. ניכר היה שהדברים חודרים בהם ממש ומעוררים אותם.

גם אני בעצמי הרגשתי פתאום איך הדברי אלוקים חיים מחלחלים עמוק לתוכי ומרימים אותי טפח מעל הקרקע. היה ניכר כי גם השומעים חוו חוויה דומה... ממש גילוי אלוקות במוחש!

כשסיימתי, היה להם קשה להתנתק מהמעמד המרומם ומבטיהם הביעו הערכה רבה..."

כאן המקום לעורר את כל מי שיוצא לעשות מבצע שופר, לנצל את המעמד לחזור לפחות 'נקודה' של חסידות מלבד ההקהלת קהילות שכל אחד יעשה בבית כנסת, וכמובן גם בדרך להקהלת קהילות בהלך ובחזור אפשר וצריך לעשות מבצע שופר, ועל ידי כך נזכה להתגלות של הרבי מלך המשיח שליט"א לעיני כל ישראל תיכף ומיד ממש!

(מפי בעל המעשה)

בנועם קבלתי מכתבו מ"ד טבת, בו כותב ע"ד חזרת הדא"ח והתועדות שערך בימים אלו, ות"ח ת"ח על הודעות בשו"ט הנ"ל, כי אם בכל עת היו רעבים וצמאים לקבל בשו"ט ואין טוב אלא תורה ומצוה, הרי עאכ"כ בזמננו זה ובפרט במקומות רחוקים לפ"ע (פי' רחוקים ברוח, כי הריחוק במקום בענינים כאלו אינו נוגע כלל, אף שלפעמים משמש הוא סיבה להריחוק ברוחניות)

(אג"ק כרך ה' עמ' קעא)

פינה שבועית

מאוצר רבותינו נשיאנו

פניני גאולה ומשיח

צידה לדרך

הסיבה לייעודים הגשמיים כבוא הגאולה

היא כל מציאותו של היהודי. לכן כתב ה' בתורה: "אם בחוקותי תלכו... ונתתי גשמיכם בעיתם... ונתנה הארץ יבולה". כיון שדוקא במתן שכר גשמי, ניכר ומודגש שאכן התורה מהווה את כל מציאותו של היהודי, היא חיי הגשם וחיי הרוח שלו גם יחד.

על פי זה נבין גם את פשר הייעודים הגשמיים הנפלאים שיהיו בזמן הגאולה, כמו: "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת": הארץ תוציא ותצמיח כיכרות לחם אפויים וכלי משי! לכאורה תמוה: מה מקום להטבות מופלגות כל כך בגשמיות בזמן בו "תרבה הדעה והחכמה" ועם ישראל יהיה שקוע לחלוטין ב"דעה את ה"?"

אך על פי האמור, קל להבין: דוקא בצורה זו יתגלה איך כל הבריאה מאוחדת באופן ממשי עם התורה ועם ה' נותן-התורה. כאשר יתגלו הנפלאות ויתממשו בחיי הגשם והחומר, יודע לכל, שהתורה היא "חיינו ואורך ימינו" - גם בגשמיות.

(מעובד ע"פ שיחת בהר בחוקתי תנש"א)
באדיבות הרב שניאור זלמן הרצל מתוך ספרו פניני גאולה

"לשמע בקלו... כי הוא חיך וארך ימך" (ל,כ). התורה, לא רק שהיא נותנת לאדם חיים טהורים יותר בעולם הזה ושכר נעלה יותר בעולם הבא, אלא היא כל מהותו.

לשם הבנת הענין, ניטול את גוף האדם כמשל: רוח החיים השוכנת באדם מצויה בכל גופו בשווה - בעקב שברגל בדיוק כמו בראש. נכון אמנם, שדוקא הראש הוא מקום משכן כוחות הנפש הנעלים, כמו: השכל, הראייה, השמיעה וכדומה. אבל אלו הם כוחות פרטיים בלבד. החיות הנפשית - מה שעושה את גוף האדם לגוף חי - נמצאת בכל הגוף בשווה, בעקב שברגל כמו במוח שבראש.

גם התורה כך. כל פרט ופרט בחייו של יהודי יונק את חיותו מן התורה, כיון שהתורה חודרת ו"מכסה" כל תחום בחיי היהודי - למן הרבדים העליונים ביותר שבנשמתו ועד לפרטי הפרטים הגשמיים שבחיי המעשה והחולין שלו. הוכחה לכך ניתן למצוא בשכר המיועד על קיום התורה: אילו היה השכר עבור לימוד התורה רק שכר רוחני כ"גן עדן" וכדומה, הרי שאין כאן ביטוי מושלם לכך שהתורה

ב"ה

הרבי תבע מ-א' התמימים שילך לחזור חסידות בבתי כנסיות באמרו "אי אפשר לדחות משיח צריך כבר לבוא"

ימן מורים התשריב

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוצאת ארצות התפוצה:

mhkh770@gmail.com @

+972-54-770-4375

בארה"ק: 054-484-7752

בארה"ב: 857-32-770-19

יוצא לאור ע"י מטה הקהלת קהילות העולמי - 770

עיצוב: מנדי בלשניקוב

עד כה במסגרת פעילות ה'מטה' מקהילים קהילות בכל שבת ב-50 ערים בעולם